

114730

Nationen! 8/6-49

Hva skjedde 7. juni 1940? spør høyesterettsadvokat Sven Arntzen i en kronikk i Aftenposten for i går og finner det i den anledning nødvendig å referere Kongens proklamasjon av nevnte dato til det norske folk.

Denne gang er så vidt en kan se sitatet riktig!

Hvilket ikke kan sies om riksadvokat Sven Arntzens gjengivelse av det samme dokument i Riksadvokatens rúndskriv nr. 39 (1946)!

Nationen! 2/4-49

Under landssvikoppgjøret har det fra de tiltaltes side ved flere anledninger vært hevdet at dokumenter som gikk i deres favør var blitt borte under etterforskningen. Slike påstander er alltid blitt avvist med indignasjon fra den annen part. Derfor må det sies å være nokså oppsiktsvekkende når en i domspremissene i en nettopp avsluttet landssviksak finner følgende:

«Retten må beklage at den ut fra erfaringen i andre landssviksaker dessverre ikke kan anse det utelukket at viktige papirer er forsvunnet under etterforskningen.»

Det forekommer oss at det er andre enn retten som mest er å beklage når en norsk domstol finner det nødvendig å si slike ting i sine domspremisser. For da er det ett og annet som lukter råttent, der råttenskap minst må tales!

Rettsoppgjøret.

Nationen 8-6-49
Bortkomne dokumenter.

Av overrettssakfører Einar Grimsø.

Jeg har fulgt interessert med, hva der i det siste er framkommet i dagspressen herom. Men jeg er ikke blitt overbevist av de uttalelser som er framkommet fra høyeste hold om at det bare skyldes rene ulykkestilfelle, når dokumenter er forsvunnet under etterforskningen i landssviksaker.

Jeg har vært forsvarer i mange landssviksaker for Hålogaland lagmannsrett og herredsrettene her på Helgeland, og jeg har i denne egenskap gjort erfaringer som jeg uvilkårlig har stusset over.

Jeg har således erfart at dokumenter av viktighet for forsvaret er forsvunnet i flere saker, mens dokumentene befant seg hos motparten. Med motparten mener jeg da politi, påtalemyndighet og aktor, idet det som regel ikke er godt for forsvareren å konstatere, på hvilket av disse tre hold vedkommende dokumenter er forsvunnet. Dokumentene har nemlig som regel vært på alle disse tre hold før de kommer til forsvareren.

Følgende forhold har heller ikke bidratt til å avkrefte mistanken om at der kan foreligge misligheter: Jeg har således erfaring for at motparten har «sittet på» dokumenter som jeg har funnet av betydning for forsvaret, men som motparten har nektet å framskaffe, til tross for min oppfordring herom.

Der har m. a. o. i landssviksaker vist seg tendens til overfor forsvareren å øve et formynderi som var ukjent i vår tidligere rettspraksis.

Jeg tillater meg å spørre, om der har vært rettet henvendelse til landets forsvarere i landssviksaker med forespørsel om der er gjort lignende erfaringer av andre. Forsvarerne vil etter min mening være de mest kompetente til å gi opplysninger herom.

Samtidig vil jeg spørre om motparten på den annen side har erfaring for at dokumenter av viktighet for påtalemyndigheten er forsvunnet, mens dokumentene befant seg på forsvarerens hender. Jeg har nemlig ikke hørt om noe slikt tilfelle i mitt distrikt. Og skulle det være tilfelle at det bare er dokumenter av interesse for forsvaret som har vært utsatt for ulykkestilfelle, er alene dette faktum egnet til å vekke mistanke om at ikke alt har vært som det burde være.

Rørøy i Helgeland,
4. juni 1949.